

Arrest

nr. 270 908 van 5 april 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 8 februari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 december 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 maart 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 juli 2014 dient verzoeker een eerste aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 22 november 2019 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onontvankelijk verklaard. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad verwerpt het beroep bij arrest nr. 235 456 van 21 april 2020.

Op 15 mei 2020 dient verzoeker voor de negende keer een verzoek tot internationale bescherming in. Dit verzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het

CGVS) onontvankelijk verklaard op 17 september 2020. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker beroep in bij de Raad. De Raad verwerpt het beroep bij arrest nr. 247 288 van 13 januari 2021.

Op 24 september 2020 dient verzoeker een tweede aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 16 december 2021 wordt deze aanvraag door de gemachtigde onontvankelijk verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekend schrijven.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.09.2020 werd ingediend door :

R. (...) B. (...) F. (...), M. (...) ((...)) nationaliteit: Egypte geboren te (...) op (...) 1978 adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de procedure van internationale bescherming en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg een eerste maal de internationale bescherming aan op 28.09.2011. Deze procedure werd op 25.09.2014 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en diende op 13.10.2014 een tweede aanvraag tot internationale bescherming in. Deze aanvraag werd op 14.11.2014 niet in aanmerking genomen door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Het tegen deze beslissing ingestelde beroep van betrokkene werd door de RVV verworpen op 24.02.2015. Betrokkene verkoos opnieuw geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en diende op 10.03.2015 een derde aanvraag tot internationale bescherming in. Deze aanvraag werd op 25.03.2015 niet in aanmerking genomen door het CGVS. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep van betrokkene werd door de RVV verworpen op 30.06.2015. Betrokkene verkoos opnieuw om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en hij diende op 17.07.2015 een vierde aanvraag tot internationale bescherming in. Ook deze werd niet in aanmerking genomen door het CGVS op 20.10.2015. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep van betrokkene werd door de RVV verworpen op 03.02.2016. Betrokkene verkoos opnieuw om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en hij diende op 09.03.2016 een vijfde maal een aanvraag tot internationale bescherming in. Deze werd op 30.08.2016 niet in aanmerking genomen door het CGVS. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze beslissing. Opnieuw weigerde betrokkene om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Op 23.05.2017 diende hij voor een zesde keer een aanvraag tot internationale bescherming in. Deze aanvraag werd op 02.09.2017 niet ontvankelijk verklaart door het CGVS. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep werd door de RVV verworpen op 07.02.2018. Andermaal gaf betrokkene geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Op 22.02.2018 diende hij voor de zevende keer een aanvraag tot internationale bescherming in. Ook deze aanvraag werd door het CGVS niet ontvankelijk verklaard op 18.06.2018. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep werd door de RVV verworpen op 08.01.2019. Betrokkene verkoos opnieuw om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Op 01.08.2019 diende hij voor de achtste keer een aanvraag tot internationale bescherming in. Deze aanvraag werd op 10.10.2019 niet ontvankelijk verklaart door het CGVS. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze beslissing. Betrokkene diende een negende keer een verzoek in tot internationale bescherming op 15.05.2020. Deze aanvraag werd op 17.09.2020 niet ontvankelijk verklaart door het CGVS. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep werd door de RVV verworpen op 13.01.2021. De duur van de procedures – namelijk 3 jaar voor de eerste, ongeveer vier maanden voor de tweede en derde asielaanvraag, 7 maanden voor de vierde asielaanvraag, 5 maanden voor de vijfde, negen maanden voor de zesde, elf maanden voor de zevende, twee maanden voor de achtste en acht maanden voor de negende – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene beweert dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar Egypte omwille van de moeilijke situatie van koptische christenen in Egypte, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Hij verwijst enkel naar algemene rapporten en artikels met betrekking tot de moeilijke situatie van koptische christenen in Egypte. Hij legt echter geen bewijs voor met betrekking tot zijn eigen specifieke situatie. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dient te leveren. Het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land of van een schrijnende toestand in dat land, volstaat niet om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. De loutere vermelding dat het voor betrokkene onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst omwille van de moeilijke situatie van koptische christenen in zijn land van herkomst volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene verklaart dat hij een opleiding heeft gehad en deze nog wil uitbreiden. Ten bewijze hiervan legt hij een document voor van de Universiteit van Antwerpen dd 16.12.2014 dat betrokkene de toelating heeft om zich in te schrijven aan de Universiteit van Antwerpen. Er kan opgemerkt worden dat deze toelating reeds dateert van 16.12.2014. Betrokkene legt geen bewijs voor dat hij zich ondertussen reeds heeft ingeschreven. Bovendien kan opgemerkt worden dat, indien betrokkene een machtiging tot verblijf wenst op basis van studies dat hij dan de door de wet voorziene procedure dient te volgen.

Betrokkene verklaart dat hij het leven dat hij reeds langdurig in België heeft opgebouwd zal moeten achterlaten als hij wordt verplicht om zijn verzoek tot machtiging van verblijf in zijn land van herkomst in te dienen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de procedure van internationale bescherming en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Bovendien betekent de verplichting om het verzoek tot machtiging van verblijf in te dienen in het land van herkomst slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM en verklaart dat zijn huidige situatie onder het toepassingsbeginsel hiervan valt en dat het opleggen van de verplichting te verhuizen naar Albanië voor het louter indienen van de aanvraag een ongerechtvaardigde inmenging uitmaakt op het privé, gezins- en familieleven van betrokkene. Hierbij kan worden opgemerkt dat er in onderhavige beslissing geen sprake is van een verplichting te verhuizen naar Albanië.

Tot slot verklaart betrokkene dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een schending zou inhouden van art. 8 EVRM en hij verwijst hij naar het feit dat de aard en de intensiteit van de sociale relaties dient te worden nagegaan. Echter, betrokkene toont niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Bovendien betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk met zijn sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkene ruim 33 jaar in Egypte verbleef en bijgevolg kunnen zijn opgebouwde banden in België geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

De overige aangehaalde elementen (dat hij reeds sinds 2009 in België verblijft, dat hij goed geïntegreerd is, dat hij een goede kennis heeft van het Nederlands, dat hij werkbereid is en reeds gewerkt heeft in België, dat hij meerdere opleidingen volgde, dat hij verschillende talen spreekt en gezond is) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van zijn middel zet hij het volgende uiteen:

"1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op haar situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2. Door de verwerende partij wordt in de bestreden beslissing gewezen op het langdurig verblijf van verzoeker in België (verzoeker verzocht een eerste maal tot het verkrijgen van internationale bescherming op 28 september 2011, meer dan tien jaar geleden), hetgeen werd aangehaald door de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid. Door verweerder wordt in de bestreden beslissing dit langdurig verblijf evenwel niet aanvaard als "buitengewone omstandigheid" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Door verweerder wordt gesteld dat (stuk 1, pagina 1):

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Ook verderop in de bestreden beslissing wordt aangehaald (stuk 1, pagina 2):

Betrokkene verklaart dat hij het leven dat hij reeds langdurig in België heeft opgebouwd zal moeten achterlaten als hij wordt verplicht om zijn verzoek tot machtiging van verblijf in zijn land van herkomst in te dienen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de procedure van internationale bescherming en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Door verweerder wordt kennelijk aangehaald dat - door de vermelding: "Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten" - zijn langdurig verblijf in België niet aanvaard kan worden als "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet omdat hij "wist" dat "hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten".

De gemachtigde schendt hiermee het wettelijk criterium van een "buitengewone omstandigheden", in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij herinnert eraan dat de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een dubbel onderzoek inhoudt:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.*

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Verzoeker is vrij om hiertoe alle mogelijke elementen aan te halen.

Slechts de feitelijke elementen die gecatalogiseerd worden onder artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet kunnen uitgesloten worden als buitengewone omstandigheid.

Artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet stelt hierom als volgt:

"Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter."

Artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet werd ingevoerd om louter dilatoire beroepen snel te kunnen afwijzen (Parl.St. Doc 51-2478/008; p. 10). Dit betekent dat deze elementen die reeds werden ingeroepen niet opnieuw dienen beoordeeld te worden (ratio legis).

A contrario dienen alle andere elementen, dewelke niet onder de toepassing van artikel 9, §2 Vreemdelingenwet kunnen gecatalogiseerd worden, wel in overweging te worden genomen bij de beoordeling naar de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, § 1 Vreemdelingenwet. Dit geldt dus ook voor de periode dat verzoekster geen verblijfsrecht had in België.

De stelling van de gemachtigde dat zijn langdurig verblijf in België geen buitengewone omstandigheid uitmaakt omdat hij "wist" dat "hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten", vindt hierin geen steun. Dit betekent dus geenszins dat het langdurig verblijf van verzoeker zou worden uitgesloten als "buitengewone omstandigheid".

Hierdoor schendt de gemachtigde dan ook artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Het langdurig verblijf van verzoeker, door hem ingeroepen als buitengewone omstandigheid, vereist derhalve een zorgvuldige beoordeling door verweerder. Dit is niet het geval, aangezien verweerder dit element afwijst omdat hij "wist" dat "hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten".

Verzoeker wijst erop dat hij reeds zeer langdurig in België verblijft, zoals overigens erkend wordt door verweerder.

De verzoekende partij wijst er bovendien op dat dit oordeel van de gemachtigde verschillende feitelijke elementen miskent die door hem werden ingeroepen in verband met zijn verblijf in België waaruit volgt dat verzoeker net trachtte om een legaal verblijf te verkrijgen.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

3. Verzoeker bezit de nationaliteit van Egypte. Hij is afkomstig uit (...) in de provincie Al-Minya. Hij is een koptisch christen. Hij wees daarom in de aanvraag tot machtiging van verblijf op de moeilijke situatie van koptische christenen in Egypte, met stukken ter onderbouwing, als buitengewone omstandigheid.

De bestreden beslissing stelt hierover:

Betrokkene beweert dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar Egypte omwille van de moeilijke situatie van koptische christenen in Egypte, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Hij verwijst enkel naar algemene rapporten en artikels met betrekking tot de moeilijke situatie van koptische christenen in Egypte. Hij legt echter geen bewijs voor met betrekking tot zijn eigen specifieke situatie. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dient te leveren. Het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land of van een schrijnende toestand in dat land, volstaat niet om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. De loutere vermelding dat het voor betrokkene onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst omwille van de moeilijke situatie van koptische christenen in zijn land van herkomst volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Door de verwerende partij wordt in de bestreden beslissing derhalve erkend dat verzoeker rapporten voorbracht over de moeilijke situatie van koptische christenen in Egypte. Er werd eveneens erkend dat verzoeker een koptisch christen is (zoals overigens ook erkend werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen). Derhalve kan niet worden ontkend dat de aangehaalde situatie van koptische christenen - zoals bewezen aan de hand van de voorgebrachte rapporten - van toepassing is op de specifieke situatie van verzoeker. De beoordeling in de bestreden beslissing, waarbij wordt geëist dat verzoeker vooreerst bewijs bijbrengt over "zijn eigen specifieke situatie" is hierom onzorgvuldig, dan wel kennelijk onredelijk. Het komt immers aan verweerder toe om met bovenvermelde elementen rekening te houden, aangezien deze net wel betrekking hebben op zijn specifieke situatie (als koptisch christen, hetgeen niet ter discussie staat net zomin als de moeilijke situatie van koptische christenen in Egypte). De aangehaalde rapporten van algemene aard zijn ook van toepassing op de situatie van verzoeker. Dit betreft dus weldegelijk de "specifieke situatie" van verzoeker, zoals aangehaald door verzoeker als buitengewone omstandigheid.

De bestreden beslissing is hierom onzorgvuldig, dan wel kennelijk onredelijk.

4. Verzoeker merkt tot slot op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing herhaaldelijk stelt dat verzoeker slechts voor een "tijdelijke" periode moet verblijven in Egypte, in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging van verblijf.

Wat "tijdelijk" is, wordt bovendien niet omschreven. De gemachtigde hanteert het criterium "tijdelijk" nochtans al uitgangspunt indien de periode ter sprake komt waarbinnen de verzoekende partij dient te verblijven in Egypte om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De tijdsperiode is ontegensprekelijk van belang in de beoordeling of het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze tijdsperiode - dewelke fundamenteel is in de beoordeling - omschrijft als "tijdelijk", zonder enige indicatie te geven over welke tijdsperiode men hanteert. Zelfs bij benadering wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing niet aangegeven welk criterium men onder "tijdelijk" verstaat, terwijl men hieraan wel een aftoetsing maakt. De gemachtigde meent immers dat verzoeker in deze niet-omschreven periode, "tijdelijk", in de mogelijkheid zou zijn om in Egypte te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Er kan bovendien worden vastgesteld dat er bijna vijftien maanden verstreken zijn tussen het nemen van de beslissing door de gemachtigde (16.12.2021) en het moment van het indienen van de aanvraag (24.09.2020), waardoor er sprake lijkt te zijn van een langdurige - en dus geen korte, "tijdelijke" - periode.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. Gelet op bovenvermelde redenen blijkt dat de beoordeling van de gemachtigde inzake de "buitengewone omstandigheden" niet kan worden bijgetreden op basis waarvan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dringt zich een schending op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.2 In de eerste plaats dient te worden gesteld dat waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Luidens artikel 39/69, § 1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker zet geenszins uiteen op welke wijze artikel 8 van het EVRM door de bestreden beslissing wordt geschonden.

Verzoeker voert voorts de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Verder wordt ook de schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel aangevoerd. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt verder slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen.

De Raad is bij de beoordeling van bovenstaande beginselen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het deugdelijk karakter van de motieven moet worden beoordeeld aan de hand van de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen. *In casu* is de bestreden beslissing genomen met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan tevens de schending wordt aangevoerd.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven (...).”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd. De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of de aanvraag van verzoeker wel regelmatig is ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet worden aanvaard of bewezen.

Verzoeker is het oneens met deze beoordeling. Hij betoogt in de eerste plaats dat enkel de feitelijke elementen die gecatalogiseerd worden onder artikel 9bis, § 2 van de Vreemdelingenwet kunnen worden uitgesloten als buitengewone omstandigheid. Volgens verzoeker volgt hieruit dat alle andere elementen, dewelke niet in deze bepaling worden vermeld, wel in overweging moeten worden genomen bij de beoordeling naar de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden. Hij verwijst hierbij naar zijn langdurig verblijf in België, hetgeen volgens hem niet kan worden uitgesloten als buitengewone omstandigheid.

Aangaande verzoekers lang verblijf in België wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de procedure van internationale bescherming en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg een eerste maal de internationale bescherming aan op 28.09.2011. Deze procedure werd op 25.09.2014 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Betrokkene verkoos echter geen

gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en diende op 13.10.2014 een tweede aanvraag tot internationale bescherming in. Deze aanvraag werd op 14.11.2014 niet in aanmerking genomen door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Het tegen deze beslissing ingestelde beroep van betrokkene werd door de RVV verworpen op 24.02.2015. Betrokkene verkoos opnieuw geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en diende op 10.03.2015 een derde aanvraag tot internationale bescherming in. Deze aanvraag werd op 25.03.2015 niet in aanmerking genomen door het CGVS. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep van betrokkene werd door de RVV verworpen op 30.06.2015. Betrokkene verkoos opnieuw om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en hij diende op 17.07.2015 een vierde aanvraag tot internationale bescherming in. Ook deze werd niet in aanmerking genomen door het CGVS op 20.10.2015. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep van betrokkene werd door de RVV verworpen op 03.02.2016. Betrokkene verkoos opnieuw om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en hij diende op 09.03.2016 een vijfde maal een aanvraag tot internationale bescherming in. Deze werd op 30.08.2016 niet in aanmerking genomen door het CGVS. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze beslissing. Opnieuw weigerde betrokkene om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Op 23.05.2017 diende hij voor een zesde keer een aanvraag tot internationale bescherming in. Deze aanvraag werd op 02.09.2017 niet ontvankelijk verklaard door het CGVS. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep werd door de RVV verworpen op 07.02.2018. Andermaal gaf betrokkene geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Op 22.02.2018 diende hij voor de zevende keer een aanvraag tot internationale bescherming in. Ook deze aanvraag werd door het CGVS niet ontvankelijk verklaard op 18.06.2018. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep werd door de RVV verworpen op 08.01.2019. Betrokkene verkoos opnieuw om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Op 01.08.2019 diende hij voor de achtste keer een aanvraag tot internationale bescherming in. Deze aanvraag werd op 10.10.2019 niet ontvankelijk verklaard door het CGVS. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze beslissing. Betrokkene diende een negende keer een verzoek in tot internationale bescherming op 15.05.2020. Deze aanvraag werd op 17.09.2020 niet ontvankelijk verklaard door het CGVS. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep werd door de RVV verworpen op 13.01.2021. De duur van de procedures – namelijk 3 jaar voor de eerste, ongeveer vier maanden voor de tweede en derde asielaanvraag, 7 maanden voor de vierde asielaanvraag, 5 maanden voor de vijfde, negen maanden voor de zesde, elf maanden voor de zevende, twee maanden voor de achtste en acht maanden voor de negende – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

(...)

De overige aangehaalde elementen (dat hij reeds sinds 2009 in België verblijft (...)) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

In de bestreden beslissing wordt aldus duidelijk gesteld dat het feit dat verzoeker reeds verschillende verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend, die telkens een bepaalde behandelingsperiode vereisten waarbij verzoeker tijdelijk werd gemachtigd om in het Rijk te verblijven, niet kan worden weerhouden als buitengewone omstandigheid. Het verblijfsrecht dat aan verzoeker wordt toegestaan in het kader van deze procedures is slechts van tijdelijke aard. Verzoeker kan hier *ipso facto* geen verblijfsrecht uit putten. Daarenboven wordt eveneens gemotiveerd dat het enkele feit dat verzoeker reeds sinds 2009 in België verblijft, op zich geen buitengewone omstandigheid uitmaakt omdat een dergelijk element behoort tot de gegrondheid van de verblijfsaanvraag en dus niet in de ontvankelijkheidsfase kan worden behandeld.

Anders dan verzoeker voorhoudt, kan de Raad niet aannemen dat enkel feitelijke elementen die vermeld worden onder artikel 9bis, § 2 van de Vreemdelingenwet kunnen worden uitgesloten als buitengewone omstandigheden, in die zin dat deze opsomming geen exhaustieve lijst betreft. Verzoeker gaat kennelijk voorbij aan de aanhef van de tweede paragraaf, met name "*onverminderd de andere elementen van de aanvraag*". De Raad volgt het betoog van verzoeker dan ook niet.

De Raad benadrukt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd en dit volgens vaste rechtspraak van de Raad van State. De 'buitengewone omstandigheden' strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om

een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of moeilijk maken (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

De Raad van State stelde verder *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland”* (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3). Gelet op deze vaste rechtspraak van de Raad van State kan de gemachtigde op goede gronden oordelen dat het lang verblijf van verzoeker in België geen buitengewone omstandigheid vormt in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat zijn langdurig verblijf in België een *“zorgvuldige beoordeling door verweerder”* vereist, hetgeen volgens hem niet is gebeurd gezien *“verschillende feitelijke elementen”* worden miskend. Nog daargelaten het feit dat verzoeker niet concretiseert met welke elementen de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden, stelt de Raad vast dat verzoeker er met een dergelijk algemeen betoog niet in slaagt aan te tonen dat verweerder *in casu* geen toepassing mag maken van de vaste rechtspraak van de Raad van State.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat een dergelijk argument reeds eerder door verzoeker aan de Raad ter onderzoek werd voorgelegd. In zijn arrest nr. 235 456 van 21 april 2020 heeft de Raad reeds uitdrukkelijk geoordeeld dat de gemachtigde correct motiveert waar hij stelt dat de elementen inzake integratie en langdurig verblijf niet aannemelijk maken dat de aanvraag niet kan worden ingediend vanuit het land van herkomst en de beoordeling van dergelijke elementen tot de gegrondheid van de aanvraag, en niet tot de ontvankelijkheidsfase, behoort. De Raad ziet aldus niet in welk belang verzoeker heeft bij het hernemen van deze kritiek, te meer nu deze eerder al door de Raad werd afgewezen.

Uit verzoekers verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat hij zich beroept op de moeilijke situatie van koptische christenen in Egypte om te stellen dat hij onmogelijk naar zijn land van herkomst kan terugkeren. Ter staving van zijn betoog brengt hij een aantal algemene rapporten bij. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent gesteld dat het louter inroepen van dergelijke algemene stukken die melding maken van een schrijnende toestand in een bepaald land, niet aantonen dat iedere onderdaan van dat land door die schrijnende situatie wordt getroffen. Gezien verzoeker geen bewijzen bijbrengt met betrekking tot zijn eigen specifieke situatie, kan zulke algemene situatie in het land van herkomst niet worden weerhouden als bijzondere omstandigheid.

Verzoeker stelt dat niet kan worden ontkend dat de voorgehouden situatie van koptische christenen in Egypte ook op hem van toepassing is. De bijgebrachte stukken hebben volgens hem wel betrekking op zijn eigen specifieke situatie. Uit dit betoog blijkt echter enkel dat verzoeker het oneens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch er niet in slaagt deze te weerleggen. Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van de door hem in zijn aanvraag aangevoerde elementen, hetgeen niet van dien aard is de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Waar hij met zijn kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de bijgebrachte stukken, dient erop te worden gewezen dat het onderzoek hiervan de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek over te gaan, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Tenslotte bekritiseert verzoeker de bestreden beslissing waar deze niet nader preciseert wat er met de term ‘tijdelijk’ wordt bedoeld waar deze onder andere stelt dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied inhoudt. Verzoeker gaat met zijn betoog echter voorbij aan het feit dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat de verplichting om het verzoek tot verblijfsmachtiging in te dienen in het land van herkomst, slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied inhoudt. Hieruit kan duidelijk worden begrepen dat de periode waarin verzoeker niet gemachtigd is om op het Belgische grondgebied te verblijven, in de tijd is beperkt. Vanaf het moment dat verzoeker een aanvraag tot verblijfsmachtiging heeft ingediend via de reguliere weg, met name via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, en deze aan hem wordt toegekend, kan hij zich weer legaal op het Belgische grondgebied begeven. Dit impliceert dat aan verzoeker geenszins definitief de toegang tot het Belgische grondgebied wordt onzegd. De verwijdering van dit grondgebied is slechts tijdelijk.

Waar verzoeker de gemachtigde verwijt geen precieze periode te hebben meegedeeld waarbinnen een dergelijk verzoek zal worden behandeld en desgevallend zal worden toegekend, is zijn betoog geenszins dienstig. Er kan niet redelijkerwijs van verweerder worden verwacht vast te stellen binnen welke termijn de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst van verzoeker diens aanvraag zal behandelen. Verzoeker verwacht van de gemachtigde het onmogelijke te motiveren. De wet voorziet geen maximumtermijn waarbinnen een antwoord moet worden verschaft op een aanvraag tot verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Uiteraard vergt het besluitvormingsproces een zekere tijd, maar zelfs wanneer, bij gebrek aan een wettelijk bepaalde beslissingstermijn, niet precies kan worden bepaald hoeveel tijd het bestuur zal nodig hebben om de aanvraag te beoordelen, is de behandelingsduur per definitie een tijdelijk gegeven, nu het bestuur ertoe gehouden is om te beschikken op een aanvraag die bij wet is voorzien.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing is genomen met miskenning van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, noch met miskenning van de voormelde beginselen.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN